

Brooke Morgan

Gevangen

1

4 juni

Het was een idioot plan, zeker voor haar. Andere vrouwen deed het niets, zo'n internetdate. Op hun gemak wandelden zij een restaurant binnen voor een etentje met hun internetdate en kletsten zonder een spoor van zenuwen over van alles en nog wat. Maar Ellie zat al de hele dag met een knoop in haar maag, een knoop die alleen maar groter was geworden tijdens de paar uur die ze nodig had om de juiste kleding uit te zoeken en die haar verlamde toen ze ten slotte voor de ingang van het restaurant stond.

Ze was niet het type voor online daten, maar Debby had haar overgehaald. 'Je moet mij zien als de achtste dwerg, meisje,' had Debby gezegd. 'Ik heet Afspraakje. Ik fluit een vrolijk deuntje, ik sta je bij en zorg dat je het voor elkaar krijgt. Oké? Je kunt er niet onderuit.'

Ze kon er niet onderuit. Debby had haar opgegeven, haar profielfoto gekozen en erop toegezien dat ze de juiste informatie over zichzelf verschaft. Ze waren continu in de lach geschoten en even had Ellie gedacht dat het één grote grap was. Dat was het ook, althans een poosje, maar dan wel een pijnlijke grap. Het was gemeen, dat wist ze, maar ze hadden gelachen om de mannen die contact met haar zochten, stuk voor stuk heel vreemde kerels. Maar toen was Daniel Litman opeens in beeld gekomen en hadden ze allebei gedacht: wauw! Dit is andere koek.

Een knappe oncoloog van tweeënveertig die nooit getrouwd was geweest.

'Beter dan dit kun je ze niet krijgen, meisje,' had Debby gezegd. 'Geen exen, geen kinderen en een goed salaris. Als jij niet reageert, steel ik jouw identiteit en reageer ik zelf.'

'Vergeet het maar, hij is van mij,' had ze meteen gezegd. Tot haar

eigen verbazing, want op dat moment had ze niet geweten of ze al over Charlie heen was of dat ze nog te veel verdriet had van zijn verraad om aan een nieuwe relatie te beginnen.

Na twee weken met Daniel te hebben gemaïld, had ze ja gezegd op zijn vraag of ze met hem uit eten wilde gaan.

Had hij haar maar gevraagd voor een kop koffie, dacht ze nu. Als het dan niet zou klikken, kon ze na vijf minuten met een smoesje de benen nemen. Maar dit was een vrij duur restaurant, wist ze. Ze kon moeilijk weggaan terwijl ze aan het hoofdgerecht zaten.

Twee middelbare vrouwen stonden buiten met hun rug naar de gevel een sigaretje te roken. Als ze bij hen ging staan, zou haar gedraal een doel krijgen, maar dat zou wel heel triest zijn: beginnen met roken om je een paar minuten wat beter te voelen. Ze liep naar de deur, maar durfde niet naar binnen te gaan.

Nog heel even.

‘Hoi, Daniel, leuk je te ontmoeten.’ Of was dit beter: ‘Daniel. Hoi. Wat ontzettend leuk je te ontmoeten?’ Het klonk allebei afgezaagd. Waarom niet: ‘Moet je horen, Daniel, ik ben bloednerveus. Hoe gaat het met jou?’

Zo belangrijk was het nou ook weer niet, dat moest ze zichzelf voorhouden. Ze hadden elkaar wat e-mails geschreven en gingen nu een hapje eten, meer niet. Maar voor haar betekende het erg veel, want Charlie was de enige man met wie ze de afgelopen zeventien jaar uit was geweest.

Maak je niet druk, had Debby gemaïld. Je steekt een teen in een vijver waarin ontielig veel vissen zwemmen, als je begrijpt wat ik bedoel. Ik weet dat ik je heb overgehaald om je in te schrijven, maar deze man maakt een goede indruk. Maak het gewoon gezellig, El. Als je elkaar leuk vindt, kun je misschien nog een keer afspreken. Zo niet, nou, dan is het adios.

Debby had makkelijk praten, zij stond niet in haar schoenen. Als ze hier was geweest, had ze Ellie onderweg naar het restaurant een hart onder de riem kunnen steken en haar naar binnen kunnen sturen. Debby had het allemaal in gang gezet en was vervolgens pats-boem vertrokken. ‘Het spijt me, meid, maar ik kan toch moeilijk nee zeggen tegen CalTech.

Ga maar na... Californië. Geen sneeuw. Filmsterren. Hoeveel ik ook van je hou, tegen Rob Lowe kun je niet op.'

Mailen en bellen was toch anders dan Debby in levenden lijve spreken, maar dat was nou precies waar het vanavond ook om ging, realiseerde Ellie zich. Zij en Daniel konden toch niet eeuwig blijven mailen?

Hij heeft net voorgesteld om samen uit eten te gaan. Ik wil wel, maar ik vind het eng, had ze in haar Facebookbericht aan Debby geschreven.

Zeg ja. Als je niet met hem uit eten gaat, krijg je zo'n relatie die fantastisch is in cyberspace maar in het echte leven geen zak voorstelt, antwoordde ze. *Waarom zou je het eng vinden? Jezusmina, misschien word je wel hopeloos verliefd. En wie weet is dit niet zo'n rioolrat als die overspelige, leugenachtige griezel die jij je ex noemt.*

Maar als ik hem nu helemaal niks vind, of als hij zich een totaal andere vrouw had voorgesteld? Ik weet niet of ik op deze manier een man wil ontmoeten. Het voelt zo gekunsteld.

Dan maar gekunsteld. Het gebeurt aan de lopende band, El. Hou op met smoesjes verzinnen en zeg gewoon ja.

De twee vrouwen gooiden tegelijk hun sigaret op de stoep, drukten hem uit met hun schoen, draaiden zich om en liepen weer naar binnen. Ellie keek op haar horloge: vijf over acht. Hij had gezegd dat hij om acht uur aan hun tafeltje zou zitten en dat hij nooit te laat kwam, tenzij er een noodgeval was, maar dan zou hij haar een sms sturen.

Ze pakte haar mobiel. Geen berichten.

Hij had gekozen voor Acquitaine omdat hij in Chestnut Hill woonde. Ze was blij geweest met zijn keuze, en met het feit dat hij niet voor een nóg chiquere tent in het centrum had gekozen. Hoe minder chic, des te eenvoudiger de kledingkeuze. Nadat ze haar kast zo'n beetje binnenstebuiten had gekeerd, alsof het een filmscène – 'Wat zal ik aantrekken voor deze date?' – uit een romantische komedie was, had ze gekozen voor wat ze als eerste uit de kast had getrokken: een zwarte linnen broek, een wit bloesje zonder mouwen en een zwart jasje. En zwarte open schoenen met een middelhoge hak. In het profiel van Daniel stond dat hij 1 meter 80 was, en in deze schoenen was zij ongeveer 1 meter 65.

Niet dat er in haar kast van die schoenen met sensationeel hoge hak-

ken stonden. Een van de regels van Charlie: geen naaldhakken. Een andere regel: geen rode nagellak.

‘Vrouwen met rode nagellak zijn hoeren of callgirls,’ verkondigde hij al vroeg in hun relatie. ‘Misschien denken ze zelf van niet, maar dat is wel het signaal dat ze afgeven. Dat is wat ze in wezen zijn.’

Als er op een feestje een vrouw met rode nagellak naar hen toe kwam, keek Charlie haar zijdelings aan en knikte veelbetekenend, alsof hij wilde zeggen: ‘Moet je die slet zien,’ en dan was ze doodsbang dat die vrouw de minachting in zijn ogen registreerde.

Naaldhakken waren in Charlies wereld een graadje minder erg. Die waren niet per se hoerig, al zorgden ze wel voor een verdacht imago.

De bijna lachwekkende ironie van zijn vooroordelen trof haar als een donderslag bij heldere hemel toen ze bij het societynieuws in *Boston Magazine* een foto zag staan van de vrouw voor wie hij haar verlaten had: uitgedost in een of andere designerjurk, met gigantisch hoge hakken en felrode nagellak.

Ze is tien jaar ouder dan ik, doet alles wat ik van jou nooit mocht en je wordt stapelverliefd op haar. Hoe zit dat nou, Charlie?

Ellie had er veel te lang naar gekeken, met bonkend hart, totdat ze het tijdschrift bij het oud papier had gegooid.

Ze had geen naaldhakken aangetrokken maar wel haar nagels rood gelakt, een detail waarmee ze haar zelfstandigheid wilde onderstrepen.

Nu is het genoeg geweest. Als je nog langer wacht, denkt Daniel dat je geen manieren hebt.

Ze haalde diep adem, duwde de deur open en liep het restaurant in. Meteen links was de receptie, en voordat Ellie zelfs maar op het idee kon komen om rechtsomkeert te maken, vroeg een jonge, donkerharige vrouw: ‘Wat kan ik voor u doen?’

‘Ik heb een afspraak... Hij moet er al zijn. Daniel Litman?’

De jonge vrouw wierp een blik in het dikke boek dat opengeslagen op de lessenaar lag.

‘Hij is er al, ja. Als u mij wilt volgen?’

Ze liepen langs de propvolle bar voor in het restaurant en een paar eethoekjes naar de hoofdruimte, die eruitzag als een Franse bistro, met lange tafels langs spiegelmuur. Het was erg druk. Logisch, voor een donderdag-

avond in juni. Studenten die met hun ouders hun afstuderen vierden, stelletjes op een date, en een tafel met zes wat oudere vrouwen, onder wie de twee rokers.

Ze zag hem zitten aan de tafel achter de rokers, in het midden van het restaurant. Hij zat met zijn gezicht naar de spiegel. Hij bekeek zichzelf en streek met zijn hand zijn haar naar achteren, een gebaar dat haar in één klap zestien jaar terug in de tijd bracht.

Een paar weken nadat ze Charlie had leren kennen, hadden ze het spelletje ‘wat vind je leuk/wat vind je vreselijk’ gedaan.

‘Mannen die in het openbaar in een spiegel kijken,’ had ze gezegd, dat stond boven aan haar lijstje met afknappers. Hij kwam onder andere met deze, die erg veel op die van haar leek: ‘Ik vind het vreselijk wanneer een vrouw haar make-up bijwerkt als ze in een restaurant zit.’

Daniel Litman zag haar in de spiegel en stond onmiddellijk op en wenkte haar.

‘Ellie,’ zei hij toen ze bij hem was. ‘Hoi.’

Juist toen hij een stap naar voren deed om haar een kus op haar wang te geven, stak zij haar hand uit. Grappig genoeg deed hij meteen een stap naar achteren en stak zijn hand uit terwijl zij naar voren kwam en haar hand terugtrok.

‘Oeps!’ zei hij. ‘Nog maar een keer dan?’

Hij stak zijn hand uit en zij schudde die. Ze had verwacht dat hij haar vingerbotjes zou kraken en constateerde enigszins verrast dat dit niet het geval was. Maar een slap handje was het ook niet, en ze was hem bovendien dankbaar voor zijn ‘Nog maar een keer dan?’, dat het gênante begin iets minder gênant had gemaakt.

‘Ik hoop dat het wat is, dit restaurant,’ zei hij terwijl zij tegenover hem op de bank ging zitten. ‘Het was egoïstisch van me een tent vlak bij mijn huis te kiezen, het spijt me. Jij had waarschijnlijk liever in het centrum afgesproken.’

‘Nee hoor, dit is uitstekend. Ik ben hier eerder geweest. Ik kom hier graag.’

‘Ik had liever een tafeltje achterin gewild, maar die waren allemaal bezet.’ Hij ging zitten en glimlachte naar haar.

‘Waarom wou je achterin zitten?’

‘Omdat ik er dan via de achterdeur tussenuit had kunnen knijpen als jij niet zou zijn wat ik verwacht had.’ Hij stak een bezwerende hand op. ‘Hoho, kijk me niet zo raar aan. Je weet toch dat mensen bewerkte foto’s van zichzelf op internet zetten.’

Ze had van Debby begrepen dat sommige mensen nepfoto’s plaatsen, maar de manier waarop hij het onderwerp te berde bracht, deed vermoeden dat hij al langer aan het internetdaten was. Terwijl hij in zijn mails het tegenovergestelde had beweerd.

‘O god.’ Hij zuchtte. ‘Sorry. Alweer. Nu lijkt het alsof ik al jaren met dit bijltje hak. Wat niet zo is, dat zweer ik. Dit is pas de derde keer dat ik iemand op deze manier leer kennen. Ik wil alleen maar zeggen dat iemand zich op internet heel anders kan voordoen dan hij is. Begrijp je? Ik formuleerde het nogal tactloos.’

Daniel zag er precies zo uit als op de foto. Licht haar en een krachtige uitstraling, alsof hij veel aan sport of bergbeklimmen deed. Wat niet zo was. En hij had hetzelfde blotebillengezicht als op de foto, een gezicht dat niet klopte met zijn lichaamsbouw en dat voor een tweeënveertigjarige man nogal ongewoon was. Ze vroeg zich af of zijn patiënten niet liever iemand met een stoer, rimpelig gezicht hadden. Als je je leven in handen van een arts legt, wil je misschien dat hij er oud en wijs uitziet, wil je gerustgesteld worden door een oude rot in het vak.

‘Wat ik had moeten zeggen is dat je er net zo geweldig uitziet als op je foto,’ vervolgde Daniel. ‘Wil je een glas wijn?’

‘Ja, graag.’

‘Rood of wit?’

‘Rood, graag.’

‘Uitstekend. Laten we eerst maar eens kijken wat we gaan eten en drinken, dan hebben we dat tenminste gehad. Kunnen we daarna wat kletsen.’

‘Oké, dat is goed.’

Hij had weinig moeite om de aandacht van de serveerster te trekken: ze kregen de kaart en konden vlot iets bestellen. Ook het glas wijn stond heel snel voor Ellies neus.

‘Proost. Op ons eerste samenzijn,’ zei Daniel en hij hief zijn glas.

‘Proost,’ antwoordde ze.

Charlie had ze voor het eerst gezien op een feestje van Rebecca, een vriendin van de universiteit. Ze had iets te veel zoute pinda's gegeten en wilde in Rebecca's keuken een glas water halen op het moment dat Charlie een blikje cola uit de koelkast pakte. Ze raakten aan de praat en stonden om twee uur 's nachts nog steeds in de keuken. Het was heel soepel gegaan, heel vanzelfsprekend, zo anders dan dit geforceerde eten-tje.

'Ik heb bewondering voor het werk dat je doet, Daniel,' zei ze na haar eerste slokje wijn. 'Je zult het als oncoloog niet altijd gemakkelijk hebben.'

'Leuk is anders. Maar het is wel bevredigend.'

'Onderweg hiernaartoe zat ik te denken: de mensen die bij jou komen moeten er allemaal erg beroerd aan toe zijn. Zenuwachtig, in de war, doodsbang. Dat komt door het woord "kanker", denk je ook niet? De manier waarop het gebruikt wordt in de alledaagse taal, je weet wel, in zinnen als "Het terrorisme verspreidt zich als een kankergezwel over de wereld". Niemand die zegt dat het terrorisme zich als een hartaanval over de wereld verspreidt.'

Dat klonk alsof ze erop had geoefend. En dat was ook zo.

Maar hij knikte, ogenschijnlijk geïnteresseerd, en zij ontspande een beetje.

'Je hebt gelijk. Het woord "kanker" is zo beladen omdat het zo'n sluipende ziekte is. Een hartaanval verspreidt zich niet. Kanker wel. Wat overigens niet betekent dat een hartaanval niet dodelijk kan zijn.'

'Natuurlijk niet.'

'En wat je zegt over mijn werk klopt ook. De mensen die bij mij komen zijn inderdaad nerveus en van streek. Sterker nog, er is niemand die graag bij mij wil komen. Maar goed, wie komt er wel graag bij de dokter? Niemand toch? Ook niet bij de tandarts trouwens.' De glimlach die hij op zijn gezicht toverde deed haar vermoeden dat hij zelf heel vaak naar de tandarts ging.

Het was vreemd om zo weinig over hem te weten, en wát ze wist stelde eigenlijk niets voor. Ze vond dat hij leuke antwoorden had gegeven op de verschillende persoonlijke vragen op de datingsite. Hij had gevoel voor humor, wekte niet de indruk vreemd of wanhopig te zijn en deed

zichzelf niet beter voor dan hij was. De mails die ze hadden uitgewisseld, waren kort maar leuk geweest. Hoewel ze het doodeng had gevonden om hem te ontmoeten, had ze er ook naar uitgezien. Maar dat nam niet weg dat ze in feite gewoon vreemdelingen voor elkaar waren.

Ze stelde zichzelf gerust met de gedachte dat het in dat opzicht net als iedere andere kennismaking was.

‘Ik zal het maar meteen zeggen...’ Daniel boog zich naar haar toe, veegde de blonde haarlok weg die voor zijn voorhoofd hing. ‘Ik heb er een bloedhekel aan om over kanker te praten. Ik ben er al de hele dag mee bezig. Overal waar ik kom zijn er mensen die mij iets vragen over iemand die het heeft en die willen dat ik er iets aan doe. Maar eerlijk gezegd vind ik het afschuwelijk om er ’s avonds of als ik niet aan het werk ben over te praten.’

‘Dat snap ik. Daar kan ik helemaal in komen.’

Ellie zocht naar andere gespreksonderwerpen, maar enkele tellen later al drong het tot haar door dat het juist zijn werk was geweest wat Daniel zo aantrekkelijk had gemaakt. Niet dat ze uitvoerig over kanker wilde praten, maar ze was diep onder de indruk van het feit dat hij zieke mensen hielp, zelfs hun leven redde.

In haar verbeelding was hij ongelooflijk aardig en medelevend geweest, en misschien was hij dat ook wel, maar ze moest toegeven dat ze voorzichtig was geworden nadat ze hem in de spiegel naar zichzelf had zien kijken. Het was een instinctieve reactie en niet helemaal eerlijk tegenover hem. Ze moest het uit haar hoofd zetten en meer haar best doen.

‘Vertel eens wat over je zoon,’ zei hij voordat ze een andere vraag had kunnen bedenken. ‘Tim. Vijftien, toch? Waar is hij nu?’

‘Hij is weg met vrienden. Het is zijn laatste avond in de stad, morgen gaan we verhuizen, al zal hij de weekenden nog wel hier bij zijn vader zijn. Tamelijk idioot dus dat ik nu hier zit, maar... o wacht... dat had ik je al geschreven, of niet?’

‘Ja. Maar ik heb jou niet verteld dat ik misschien ook ga verhuizen. Iets verder dan jij. Een tijdje terug heb ik gesolliciteerd naar een baan in Londen en het lijkt erop dat ik hem ga krijgen. Dat heb ik vanmiddag te horen gekregen. Als er geen kink in de kabel komt zit ik de komende twee jaar in Engeland. Ik vertrek zondag al.’

De serveerster kwam eraan met het voorgerecht en zette dat op tafel.

Zijn mededeling bracht haar van haar stuk. Niet dat ze al had geoefend op haar nieuwe naam ('Ellie Litman'), maar ze had een enorme stap gezet door zich op deze manier te laten meeslepen door een man. Ze had zich aangemeld voor die datingsite omdat Debby zo had aangedrongen, niet omdat ze dacht iemand tegen te komen voor wie ze warm zou lopen. Dus toen Daniel zijn intrede maakte in haar cyberspace, was ze blij verrast geweest. Zelfs de stressvolle voorbereiding op het etentje was op een leuke manier spannend geweest, had herinneringen aan eerdere spannende ervaringen opgeroepen. En nu, terwijl ze nauwelijks de kans had gekregen hem te leren kennen, vertelde hij dat hij voor langere tijd naar het buitenland ging.

'Ik weet nog niet helemaal zeker of ik het wel moet doen,' zei Daniel. 'Het is allemaal politiek. Als je niet in de medische wereld zit, heb je geen idee hoe groot de invloed van de politiek is. Maar ik zal je niet lastigvallen met mijn verhalen...'

Toch deed hij dat, en uitgebreid ook. Ze deed haar best om de namen te onthouden van alle artsen en bestuurders die de revue passeerden, en ze deed nog harder haar best om alle achtergrondgeluiden te negeren en zich volledig op zijn verhaal te concentreren. De vrouwen aan het tafeltje naast hen waren echter zo luidruchtig dat ze steeds verder over de tafel leunde en op een gegeven moment zelfs onopvallend haar ene oor afdekte met haar hand.

Vrijwel alles wat hij zei ging langs haar heen. Hij stak hartstochtelijk zijn verhaal af en dat bewonderde ze, maar ze kende de mensen in kwestie niet en het politieke gekonkel binnen de medische wereld was haar volkomen vreemd. Haar gedachten dwaalden soms af, naar Tim, naar de verhuizing van morgen, en dan moest ze zichzelf wakker schudden en tot concentratie manen. Zijn e-mails waren kort geweest. Maar nu was hij zo lang van stof dat ze nauwelijks doorhad wanneer het ene verhaal ophield en het andere begon.

Ze waren klaar met het hoofdgerecht. Tegelijk praten en eten ging hem net zo gemakkelijk af als de aandacht trekken van de serveerster.

Vond ze hem leuk? vroeg ze zich af toen hij begon aan een anekdote over een achterbakse concullega.

Ja.

Best wel.

Intelligent en soms grappig. En hij had mooie blauwgroene ogen.

Maar eigenlijk vond ze weinig echt aantrekkelijk aan hem, en de te-leurstelling die ze had gevoeld toen hij haar over zijn mogelijke ver-huizing vertelde, ebde alweer weg. Ze voelde een enorme afstand, alsof ze hem op een televisiescherm zag in plaats van dat hij in levenden lijve tegenover haar zat.

Hoe ongepast de flitsen uit het verleden ook waren, ze kon de verge-lijking met haar eerste kennismaking met Charlie opnieuw niet weer-staan. Het was geen liefde op het eerste gezicht geweest, maar het kwam erbij in de buurt. Toen hij haar na hun lange gesprek in de keuken naar haar studentenhuus had gebracht, was ze voor hem gevallen. Totaal, ab-soluut, met vlinders en al. Nog wekenlang voelde ze gefladder in haar buik zodra ze hem zag.

‘Wat is er toch met je, Ellie? Je bent ineens zo uitgelaten,’ had haar moeder gezegd toen ze een week nadat ze Charlie had leren kennen thuis was in New York voor de vakantie. Ze had niet gereageerd, maar even later had haar moeder haar vanaf de andere kant van de keuken-tafel met toegeknepen ogen aangestaard en gezegd: ‘Je bent uitgelaten én je wilt niets eten. Hoe heet hij?’

‘Lang zal ze leven...’

Geschrokken keek Ellie om en ze zag hun serveerster en twee obers met een verjaardagstaart naar het tafeltje naast hen lopen. Ze wierp een blik op Daniel, die half glimlachte, met zijn ogen rolde en toen ‘Lang zal ze leven’ meezong met de andere gasten. Ellie deed ook mee, al wist ze drommels goed dat ze een vreselijke stem had. Vijf vrouwen stonden op, één bleef zitten en nam de taart in ontvangst. Ze juichten en klaptten toen de jarige de kaarsjes uitblies.

‘Ik had toch een tafel achterin moeten regelen, niet omdat ik er dan makkelijk tussenuit had kunnen knijpen, maar omdat we dan geen last van die herrie hadden gehad. Oeps. Tweede misser.’

Een succesvolle tweeënveertigjarige oncoloog hoorde naar haar idee geen ‘oeps’ te zeggen, en ze vroeg zich af wat zijn patiënten zouden den-ken als hij zoiets tijdens een consult zei.

‘Hoe dan ook, ik ga maar door over al die toestanden in het ziekenhuis en we hebben het nog helemaal niet over jou gehad. Ik heb genoten van jouw e-mails.’

‘Dank je. Ik ook van de jouwe. Maar het is best raar, dat hele internetgedoe.’

‘Absoluut. Ik weet het. Ik begrijp eigenlijk niet waarom ik me heb aangemeld: een vriendin heeft me overgehaald. Goed, dat zegt natuurlijk iedereen, maar het is echt zo. Ze zei dat ik alleen maar met mijn werk bezig ben en dat het een misdaad is om op mijn tweeënveertigste ongetrouwd te zijn en zelfs niet te daten. Dit was volgens haar de makkelijkste manier om daar verandering in te brengen.’

‘Dan kunnen we elkaar de hand schudden.’ Ellie glimlachte. ‘Ik ben overgehaald door een vriendin, en dat is ook echt waar.’

‘Maar het blijft een vreemde manier om iemand te leren kennen, vind je niet?’ Hij leunde naar voren. Hun beider ongemak was een bindende factor.

‘Volkomen gestoord.’

‘Ik heb je gegoogeld, weet je. Dat klinkt opdringerig, maar het is tegenwoordig een soort reflex geworden.’ Hij veegde de blonde lok weg die weer over zijn voorhoofd was gevallen. Ze zag hem voor zich met een haarband die de lok in toom hield en moest een glimlach onderdrukken. ‘Hoe dan ook, ik kon je niet vinden. Er waren heel wat Ellie Waltersen, maar daar zat jij volgens mij niet tussen. Heb je mij gegoogeld?’

‘Ja,’ zei ze blozend. ‘Debby, de vriendin die mij heeft overgehaald, zei dat ik dat moest doen, om te controleren of je wel echt degene was die je zei dat je was.’

‘Je hoeft het niet uit te leggen. Iedereen doet het. Soms krijg ik het idee dat de technologie ons afstandelijker en achterdochtiger maakt, terwijl ze juist is bedoeld om ons dichter bij elkaar te brengen. We zitten alleen achter onze computer, sturen berichten cyberspace in en gaan iemands gangen na in plaats van gewoon een gesprek met diegene te voeren. Dat klinkt misschien vreemd, uit mijn mond. Ik ben pro-wetenschap. Ik zou de technologie niet zwart moeten maken.’

‘Ik vraag me soms af welke invloed e-mail heeft op de manier waarop mensen schrijven, of ze anders schreven toen ze nog echte brieven

schreven. Misschien vertrouwden ze elkaar destijds meer toe of zo.'

'Zou kunnen. Maar vertel eens, Ellie. Ben je wel eens in Europa geweest? Hou je van reizen?'

Ze voelde zich op het verkeerde been gezet. Hij veranderde opeens van onderwerp, stelde zo'n typische vertel-eens-wat-over-jezelfvraag, net toen ze dacht hem een beetje te leren kennen.

'Ik ben naar Parijs geweest,' antwoordde ze. Het 'op huwelijksreis' liet ze maar weg. 'Maar ik zou dolgraag nog een keer naar Europa gaan. Je vindt het zeker wel een spannend idee: naar Londen verhuizen?'

'Absoluut. Ik ben natuurlijk eerder in Londen geweest, maar om daar te werken, aan den lijve te ervaren hoe de National Health Service werkt, dat moet ongelooflijk interessant zijn.'

En daar ging-ie weer, hij stak van wal over de voor- en nadelen van een goede gezondheidszorg, met dezelfde hartstocht als waarmee hij gesproken had over de machtsspelletjes in de medische wereld. Even had ze gedacht dat het gesprek over het schrijven van e-mails en brieven zou gaan, over hoe mensen met elkaar communiceerden, maar het pakte anders uit. En vragen als 'Hou je van reizen?' en 'Wat doe je in je vrije tijd?' wilde ze hem echt niet horen stellen. Die informatie stond al in hun internetprofielen.

Op internet was het veel makkelijker. Om alle aandacht op je gevestigd te krijgen, vragen te moeten beantwoorden, dat is zo vervelend. En wat moet ik zeggen? Mijn man heeft mij anderhalf jaar geleden verlaten voor een ander? Ik ben op m'n twintigste met hem getrouwd en heb geen flauw idee hoe het in de wereld van de singles werkt.

Waarom is hij eigenlijk bij je weggegaan, Ellie?

Hij had het haar niet gevraagd, maar de vraag zal gerust bij hem zijn opgekomen. Vrouwen leven met je mee als zoiets gebeurt. Ze zijn bang dat ze de volgende zijn. Maar mannen zien je alleen maar als iemand die is gedumpt door een andere man.

De tijd ging snel, Daniel praatte over wonen en werken in Londen, betrapte zichzelf weer en verontschuldigde zich voor het feit dat hij steeds aan het woord was.

'Wat ik je nog wil vragen... Waarom Bourne? Waarom ga je juist naar Bourne verhuizen?'

Een paar minuten eerder had hij om de rekening gevraagd en voordat ze de kans kreeg te reageren op zijn vraag, stond de ober al naast hun tafeltje. Ze wilde haar portemonnee pakken om haar deel van de rekening te betalen, maar hij had een stapel biljetten tevoorschijn gehaald en gaf die aan de ober. ‘Ik trakteer, Ellie. We zijn in mijn buurt, hier betaal ik.’

‘Dat is heel erg aardig van je.’

‘Geen probleem. Maar ik heb nog geen antwoord op mijn vraag gekregen. Waarom ga je in Bourne wonen?’

‘Toen ik veertien was huurde mijn tante een huis in Bourne, op Mashnee Island, waar ik die zomer twee weken ben geweest. Ik had een heerlijke tijd, en toen ik overwoog om weg te gaan uit Boston, kwam Bourne als eerste bij me op.’

‘Dat is helemaal aan het begin van de Cape, toch?’

‘Ja, vlak na de brug.’

Er viel een ongemakkelijke stilte en ze zocht juist naar een manier om die te doorbreken, toen hij zei: ‘Je zult inmiddels wel doorhebben dat ik niet zo goed ben in praten over koetjes en kalfjes, of iets grotere koeien of kalveren. Of ik ratel maar door, alsof ik meedoe aan een verkiezingsdebat en de enige kandidaat ben, of ik probeer de grappas uit te hangen. Dat heb je nog niet meegemaakt, dat ik grappig probeer te zijn. En wees maar blij. Dat is waarschijnlijk ook de reden dat ik nooit getrouwd ben.’ Er ging een huivering door hem heen. ‘Ik ben goed in mijn werk en voel me daar volkomen op mijn gemak, maar dit soort afspraakjes liggen mij minder en ik voel me er al helemaal niet bij op mijn gemak.’

Deze bescheiden bekentenis raakte haar, dit was meer de Daniel die zij online had leren kennen en ze had liever gezien dat hij dit aan het begin van de avond had gezegd. Hij was ook zenuwachtig. Om de een of andere reden was het niet in haar opgekomen dat hij zich net zo zou voelen als zij.

‘Ik voel me ook niet zo op m’n gemak bij dit soort afspraakjes, Daniel.’

‘Daar merk ik anders weinig van.’

‘Sinds ik op mijn negentiende mijn ex-man leerde kennen, ben ik niet meer met andere mannen uit geweest. Ik werd al zenuwachtig van het idee.’

‘Zeg, wat vind je ervan om nog eens af te spreken, mocht er opeens iets gebeuren waardoor mijn verhuizing naar Londen niet doorgaat?’

Ze kon moeilijk weigeren, na wat hij zojuist had gezegd over zichzelf en over daten. Ze wist ook niet zeker of ze wel nee wilde zeggen. Ze had gemengde gevoelens over hem, en hij ongetwijfeld over haar. Zo ging dat nu eenmaal bij een eerste afspraakje. Fantastisch was het niet geweest, maar een regelrechte ramp kon ze het ook niet noemen.

‘Natuurlijk. We houden contact en jij laat me weten hoe of wat, of je vertrekt of niet.’

‘Doen we. En de volgende keer zal ik wat minder praten, als er tenminste een volgende keer komt, dat beloof ik.’

‘Het viel best mee. Je had het over interessante dingen, echt waar. Ik heb een leuke avond gehad.’

‘Mooi zo, dan moeten we nu maar opstappen.’ Hij bekeek zichzelf niet in de spiegel voordat hij opstond en deed geen poging haar aan haar arm of elleboog weg te leiden. Dat pleitte voor hem.

Tijdens de koffie had ze met haar mobiel een taxi gebeld, dus met een beetje geluk stond die al buiten op haar te wachten.

‘Het beste, Ellie,’ zei hij toen ze op de stoep stonden. ‘Het kan heel goed uitpakken, die verhuizing naar Bourne. Ga maar na, een nieuwe start: *Bourne again!*’

‘Daniel...’

‘Ik weet het. Flauwe woordspeling. Ik zei toch al, ik probeer grappig te zijn tegen beter weten in. Het is maar goed dat je bijna van me af bent. Kijk, daar is je taxi al. Perfect getimed.’

De taxi kwam tot stilstand en het raampje aan de passagierskant zoemde naar beneden. Daniel sprak leunend op het portier de chauffeur aan en draaide zich vervolgens om.

‘Yep, dat is jouw taxi. Tot ziens, Ellie. Bedankt voor je geduld.’

Hij wilde haar een kus geven en zij stak haar hand uit, precies zoals het aan het begin van de avond was gegaan. Maar nu moesten ze er beiden om lachen, waarna hij haar alsnog een kus op haar wang gaf. Ellie stapte in, gaf de chauffeur het adres en zwaaide naar Daniel toen ze wegreden.

Ze liet zich tegen de achterleuning vallen en voelde nu pas hoe ge-

spannen ze de hele avond op die muurbank in het restaurant had gezeten.

Dat was het. Het was best gezellig, maar ik ga niet verder op die dating-site. Als hij hier blijft en mij nog een keer uit vraagt, zeg ik misschien wel ja. Maar ik ga niet meer online op mannenjacht. Het is te vreemd om iemand op die manier te leren kennen.

En stel dat Tim erachter kwam? Debby kan dan wel zeggen dat iedereen het tegenwoordig doet, maar misschien vind ik het wel gênant als hij ervan weet.

De taxichauffeur deed zijn ruitenwissers aan. Rijdend over Beacon Street keek Ellie naar de regen die tegen de voorruit sloeg. Bij een van de cafés waar ze langskwamen stond een jong stel duidelijk te wachten op een taxi. De vrouw was zwanger, de man had zijn arm om haar schouders geslagen. Ellie draaide zich om terwijl ze langskred en bleef naar hen kijken.

Zo waren Charlie en ik vijftien jaar geleden ook, dacht ze. Jong en gelukkig en samen, toekomstplannen makend.

Je denkt dat je iemand kent en dan doet diegene iets wat je nooit van hem of haar had verwacht en dan raak je helemaal de kluts kwijt, de hele wereld tolt om je heen, alsof je op een vreselijk feest bent en de drank verkeerd is gevallen.

Maar het ging steeds iets beter. Ze zou er wel komen, waar dat ook zijn mocht. Hoe dan ook, niet in Boston. Morgen zouden Tim en zij vertrekken uit de stad, weg van Charlie. Ze gingen aan het water wonen, met een prachtig uitzicht.

Debby zou ze missen. Enorm. Debby had een soort magische uitwerking op haar, ze kon van elke situatie iets grappigs maken, ze zag altijd de rare of komische kant ergens van, ging recht op haar doel af en sleepte Ellie met zich mee.

‘Jezus, jij bent bijna net zo klein als ik,’ had ze gezegd toen ze elkaar voor het eerst waren tegengekomen in de lift van hun flat. ‘Ik hoop dat jij die nieuwe bent op vierhoog. Ik wil zo graag een kleine medemens in mijn buurt hebben.’

‘Dat ben ik inderdaad,’ had Ellie lachend gezegd, en zo was hun vriendschap begonnen.

Iedere keer dat ze Debby zag, stelde ze zich voor dat zij Annie speelde op Broadway, dat ze met haar rode haar en sproeten de longen uit haar lijf zong en danste. Ze kon zich nauwelijks voorstellen dat Debby aan het MIT doceerde en een wiskundegenie was. ‘Dus jij kan vijf minuten stilzitten? Daar geloof ik helemaal niks van,’ had Ellie gezegd toen Debby had verteld wat voor werk ze deed.

‘Ik sta hier niet te liegen, meissie. Je kijkt verdomme naar een genie. Knoop dat maar goed in je oren.’

Debby hield ervan om mensen te ontleden, als kikkers in een laboratorium. En als het om Charlie ging, analyseerde ze er lustig op los.

‘Die ex van jou is een wannabe-kakker met ontzettend lange tenen,’ zei ze op een avond. Ze zaten in haar flat een wijntje te drinken.

‘Deb, je kent hem niet eens.’

‘Nou en of ik hem ken! Jij hebt mij zelf verteld dat hij uit een arbeidersgezin komt, toch? En dat hij zich op zijn Gucci’s omhoog heeft gewerkt. Wat ik me trouwens nauwelijks kan voorstellen, dat je op zulke instappertjes met van die gouden kettinkjes iets voor elkaar krijgt in de wereld. Wie heeft dat in godsnaam bedacht: kettinkjes op herenschoenen? En nu vertel je me ook nog dat hij bij de Country Club is gegaan? Waar het wemelt van die brave blanke kakkers? Dan is het toch zonneklaar dat we met een sociaal klimmertje te maken hebben? Hij moet er onderhand eelt van op zijn handen hebben.

Behalve dan dat...’ Ze nam een slok wijn, stond op en ging weer zitten. ‘Staat hij al in het *Social Register*? Dat grote zwarte boek waarin dat soort lui willen staan, met adres en telefoonnummer en al? Facebook voor snobs, zeg maar, maar dan zonder internet. Je gaat me toch niet vertellen dat hij daarin staat?’

‘Nee, tenminste nog niet. Hij zou het wel graag willen.’

‘O mijn god! Hoe heet die vogel ook alweer, die nooit een poot aan land zet? Een albatros, toch? Hij heeft een ego als een albatros. Hij blijft maar vliegen. En nu is hij vertrokken met die trut van een Sandra Cabot, alleen maar omdat de trut van achteren Cabot heet. Wat zeggen ze hier ook alweer? Even denken... O ja, ik weet het weer: “Welkom in Massachusetts, het land van bonen en kabeljauw, waar de Lodges alleen met de Cabots praten en de Cabots alleen met God.” Charlie heeft een Cabot

gescoord. Zo voorspelbaar, mannen die een treetje hoger willen komen. Al heeft hij er wel een eigen draai aan gegeven. Toch? Zij is toch ouder dan hij? Waar kent hij haar eigenlijk van?’

‘Ik weet niet. De Cougar Club?’

Debby moest lachen en Ellie ook, opgelucht dat dit pijnlijke onderwerp na al die tijd en met een flinke dosis humor weer enigszins te verteren was.

‘Ik snap niet hoe je het met die idioot hebt uitgehouden. Goddank hoef je niet meer met hem te praten. Je kunt hem moeilijk als oud vuil behandelen, want je moet rekening houden met Tim, maar je hoeft tenminste niet meer echt met hem te praten. Laten we daarop toosten.’ Ze was weer opgestaan en tikte haar glas tegen dat van Ellie.

Ellie stond ook op en nipte aan haar wijn. Ze voelde zich ongemakkelijk. Als Debby Charlie echt had gekend, zou ze hem niet zo gemakkelijk van tafel vegen. Ellie zag hem voor zich, zittend in een stoel, het ene been over het andere geslagen, ogen iets toegeknepen, vragen stellend aan Debby op een weldoordachte manier, zoals hij dat als geen ander kon. Charlie gaf je niet het gevoel dat je de enige persoon in de kamer was, hij gaf je het gevoel dat je de enige andere persoon op een onbewoond eiland was, een eiland waar je niet meer weg wilde omdat je daar met hém was.

Knap om te zien was hij eigenlijk niet: hij was klein, maar een paar centimeter groter dan Ellie, zijn ogen stonden verontrustend dicht bij elkaar en op de zijkant van zijn gezicht zat een moedervlek, waar hij vaak aan zat te friemelen als hij zich ergens op concentreerde. Bij Charlie ging het niet om zijn uiterlijk, het ging om zijn aantrekkingskracht. In de huidige wereld van het daten was het uitoefenen van ‘aantrekkingskracht’ blijkbaar het nieuwe ‘scoren’, maar Charlies aantrekkingskracht had niet alleen maar tot doel de ander in bed te krijgen, hij wilde er ook achter komen wat iemand bewoog, hij wilde binnendringen in je psyche, je als het ware in slaap wiegen en ondertussen uithoren.

Debby mocht hem dan een idioot noemen, Ellie wist dat ook Debby in de ban van Charlie zou zijn geraakt als hij haar tot het middelpunt van zijn aandacht had gemaakt.

Maar zij nipte aan haar wijn en zweeg. Debby had Charlie bestempeld

als een extreem egocentrische sociale klimmer. Ze maakte graag grappen ten koste van hem, en van Ellie mocht ze. Het was zinloos om hem te verdedigen, als ze dat al wilde. Charlie was bij haar weggegaan. Charlie was verleden tijd.

De chauffeur stopte voor haar flat. Ellie betaalde, trok haar jas over haar hoofd tegen de regen en rende naar binnen.

Ik wil Debby spreken, dacht ze toen ze de lift in stapte. Ik wil bij haar aankloppen en vragen of ze nog even komt napraten over vanavond. Ik wil dat ze mij aan het lachen maakt.

Haar woning was vrijwel leeg. De afgelopen week hadden zij en Tim in slaapzakken op de grond geslapen, ze had alleen wat borden en pannen en bestek hier gehouden. Alle andere spullen stonden al in het huisje in Bourne.

Voor Ellie was de flat een tijdelijke oplossing, dus heel erg vond ze het niet. Toen de echtscheiding een feit was, had Charlie hun vierkamerappartement in Back Bay, met uitzicht op de Charles River, verkocht en ze hadden de winst gedeeld. Hij had een ander huis gekocht, maar zij had gekozen voor een huurwoning. Ze had meer tijd nodig om haar koers uit te stippelen, was te overstuurd geweest om zich meteen al weer vast te leggen.

In de maanden nadien kregen haar plannen geleidelijk vorm. Ze wilde weg uit Boston. Te veel slechte herinneringen. Als ze een nieuw leven moest beginnen, wilde ze dat op een nieuwe plek doen. Niet te ver van Boston, zodat Tim nog gemakkelijk naar zijn vader kon, maar wel de stad uit. Naar de plek die zij op haar veertiende zo geweldig had gevonden: Cape Cod.

De zoektocht naar een leuk huis, de koop, de verhuizing, alles maakte deel uit van het proces waarmee ze de touwtjes weer zelf in handen kreeg. Dat gevoel kende ze niet. Ze had altijd op Charlie vertrouwd, zelfs haar deeltijdbaan bij het Museum of Fine Arts had ze gekregen via vrienden van hem.

De verhuizing was in allerlei opzichten een symbolische gebeurtenis. Tim had er helemaal geen zin in, maar hij had grote problemen op school en Ellie dacht dat het hem goed zou doen: een nieuw huis, een nieuwe school, een nieuw begin.

Nog één nacht. Morgen om deze tijd zitten we in het huisje.

Ze deed haar jasje uit, liep naar de slaapkamer, ging op de grond zitten en zette haar laptop aan.

Ha Debby,

Was je maar hier, dan zou ik je kunnen vertellen over vanavond. Hoe dan ook, het was oké, maar ik ben niet smoorverliefd geworden en hij ook niet. Wat waarschijnlijk maar goed is ook, want het ziet ernaar uit dat hij twee jaar in Londen gaat wonen.

We hebben afgesproken elkaar nog een keer te ontmoeten als hij niet weggaat. Dus... Wat valt er nog meer te vertellen? Hij was aardig. Maar... hij zei twee keer 'oeps'. Op zich wel schattig, maar iets te veel Hugh Grant, vind je niet?

En morgen ga ik verhuizen. Tim vindt het nog steeds niks, maar als we eenmaal daar zijn en hij ziet hoe mooi het er is, denk ik dat hij wel bijdraait.

Grappig... Jij zit aan de Stille Oceaan en ik vanaf morgen aan de Atlantische. Ik hoop dat ik in Bourne iemand als jij leer kennen, maar ik weet het: dat zal lastig worden. Was je nou maar niet verhuisd!

Goed. Ik heb twee wijntjes gedronken en ga nu slapen.

Het spijt me dat Daniel en ik niet hoteldebotel van elkaar zijn. Dat had jij natuurlijk te gek gevonden.

Ik mis je vreselijk.

Liefs, Ellie

Ze sloot de computer af en pakte een pyjama. Tim logeerde bij een vriend, dus ze hoefde niet bang te zijn dat hij veel te laat thuis zou komen. Ze ging nog wat lezen en dan zou ze vanzelf in slaap vallen.

Terwijl ze haar pyjama aantrok hoorde ze een sirene.

Politie of ambulance?

Wat maakte het uit.

Ze ging rechtop zitten. De beelden slopen binnen, ze voelde ze van opzij naar haar toe kruipen, als een afschuwelijke slijmerige substantie die onder de deur door kroop.

Adem in.

Het is niet gebeurd.

Adem uit.

Het is niet gebeurd.

Waarom? Waarom moest ze die ochtend per se naar Starbucks? Waarom moest ze nou net opvangen wat die mensen aan dat andere tafeltje zeiden?

Ze had de herinneringen steeds weten te verdringen, maar sinds die ochtend bij Starbucks dromden ze samen aan de rand van haar geest: kleine dingen, dingetjes van vroeger, en ze riepen heel veel op.

‘Begin met je tenen, Ellie. Span ze, en dan ontspannen. Nu je enkels. Goed zo. Zo ga je omhoog, spannen en ontspannen. Laat los.’ In haar hoofd hoorde ze de stem van dokter Emmanuel. ‘Goed zo. En nu de ademhalingsoefeningen. Probeer nergens aan te denken.’

Adem in.

Het is niet gebeurd.

Adem uit.

Het is niet gebeurd.

Het is niet gebeurd.

De herinneringen trokken zich terug. Het werd weer helder in haar hoofd. Ellie deed haar ogen op. De sirenes waren weg.